

Beslutningsforslag nr. B 68. Fremsat den 23. februar 1995 af Kim Behnke (FP), Aage Brusgaard (FP), Kirsten Jacobsen (FP) og Annette Just (FP)

Forslag til folketingsbeslutning

om gennemførelse af en samlet undersøgelse af Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasses virksomhed

Folketinget pålægger arbejdsministeren at iværksætte følgende foranstaltninger umiddelbart efter Folketingets vedtagelse af forslaget:

1. Arbejdsministeren anmoder Rigsrevisionen om at gennemføre en tilbundsående undersøgelse af forhold i og omkring Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og dens virke siden januar 1988.
2. Arbejdsministeren drager omsorg for, at der gennemføres en uvildig undersøgelse af Arbejdsministeriets rolle og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikrings rolle i den årelange sag vedrørende forhold mellem Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og Sammenslutningen af Firma-Funktionærer.

Bemærkninger til forslaget

Kort resumé af forslaget

Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse (i det efterfølgende forkortet FFA) og Sammenslutningen af Firma-Funktionærer (i det efterfølgende forkortet SFF) har i nu mange år været genstand for adskillige undersøgelser, et historisk antal pålæg fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen (i det efterfølgende forkortet DfA), undersøgelse fra Rigsrevisionen og mere end 130 spørgsmål i Folketinget.

Hele sagen kan i én sætning forklares således: SFF er en fagforening, og FFA er en arbejdsløshedskasse. Loven tillader ikke overførsel af midler fra arbejdsløshedskassevirksomhed til fagforeningsvirksomhed. Denne præcise bestemmelse i lovgivningen er blevet og søgt blevet omgået af SFF ved at sammenblende forhold i FFA og SFF lige fra fælles bygninger, fælles kursusjendom, fælles edb, fælles advokat, fælles personale osv. Manglende korrekt kontering af udgifter i SFF har medført omfattende kapitalvandring fra FFA til SFF.

Dette har DfA utallige gange påtalt lige siden 1988 med det resultat, at SFF har tilbagebetalt adskillige millioner til FFA. Betalingerne er ofte faldet med betydelig tidsforskydelse og først efter mange påbud. Sammenlagt har det medført et stort milliontab for FFA. Medlemmerne af arbejdsløshedskassen har således gennem mange år betalt for og lagt penge ud for udgifter i fagforeningen. Det er i strid med loven. DfA har derfor pligt til at gribe ind med pålæg. Det er også sket i et vist omfang, men langt fra så prompte, det kan forventes, og langt fra så effektivt, det kan påkræves. Ansvar for DfA's virke er hos arbejdsministeren. Da arbejdsministeren ikke af egen drift har taget initiativ til at få hele sagen mellem SFF og FFA normaliseret til trods for adskillige henvendelser fra Folketinget, er der ingen anden udvej end at pålægge ministeren en række konkrete tiltag gennem nærværende beslutningsforslag.

Forslagets baggrund

Sagen mellem FFA og SFF beror på det forhold, at arbejdsløshedskassen og fagforeningen deler bopæl og en række administrative faciliteter m.v. For årene

1985-1987 forelå der en skriftlig administrationsaftale mellem FFA og SFF. FFA betalte ca. 61 pct. af de samlede fællesomkostninger. I 1988 ændredes denne aftale således, at FFA nu pludselig skulle betale ca. 81 pct. af fællesomkostningerne. Her startede problemerne. Den personkreds, som leder FFA, er identisk med den personkreds, der leder SSF. Derved har det gennem alle årene været meget let at opnå enighed mellem SFF og FFA om indgåede aftaler. For SFF var/er der en åbenlys interesse i at lade FFA betale mest muligt af de fælles omkostninger i samdriften. Derved frigøres der midler i fagforeningen til brug for dens øvrige virke. For medlemmerne af FFA er det meget utilfredsstillende, at de skal betale administrationsomkostninger (via kontingentet til arbejdsløshedskassen) for aktiviteter, der ikke vedrører arbejdsløshedskassens virke, men derimod er fagforeningsrelaterede.

Sagen er i Folketinget blevet behandlet/undersøgt gennem over 130 spørgsmål. De er stillet hovedsagelig gennem Folketingets Finansudvalg, gennem Arbejdsmarkedsudvalget og som spørgsmål i henhold til § 20 i Folketingets forretningsorden. Dertil kommer Rigsrevisionens undersøgelse af sagen og Kammeradvokatens vurderinger af en række forhold.

I folketingsåret 1993-94 fremsatte forslagsstillerne forslag til folketingsbeslutning om tilbagetrækning af anerkendelsen af Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse, (B 94). Se Folketingstidende 1993-94, Folketingets forhandlinger sp. 9421 og 10837 samt Tillæg A sp. 8535.

For at begrænse dette forslags bemærkninger til det materiale, der er offentlig adgang til, vil der alene blive refereret til Rigsrevisionens beretning af 10. november 1993 om samadministration mellem arbejdsløshedskasser og andre foreninger, specielt mellem Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og Sammenslutningen af Firma-Funktionærer og en række nærmere angivne spørgsmål.

Rigsrevisionens beretning giver i sit resumé en dækkende beskrivelse af de forhold, der har hersket, hvorfor det gengives i sin fulde længde i bilag 1 til forslaget.

Efter Rigsrevisionens beretning har Statsrevisorerne også gennemgået sagen. Den 20. januar 1994 afgav de følgende konkluderende bemærkninger til sagen:

»Statsrevisorerne kan derfor tilslutte sig Rigsrevisors ønske om ændringer af lovgivningen og de administrative regler. Statsrevisorerne finder det samtidig nødvendigt at indskærpe over for arbejdsministeren, at direktoratet burde have benyttet sine beføjelser på et tidligere tidspunkt, så snart de første tegn på misbrug dukkede op.«

Der har været mange opgørelser over, hvilke beløb sagen drejer sig om. Til opnåelse af et overblik er der i folketingsåret 1993-94 bl.a. stillet følgende spørgsmål:

Spørgsmål S 556 (FF 6761)

»Hvor mange penge andrager de sager vedrørende forholdet mellem SFF og FFA, der fortsat ligger til afgørelse i ministeriet og/eller DfA?«

Svar:

»Det kan oplyses, at Arbejdsministeriet p.t. behandler 3 ankesager, der, såfremt Arbejdsministeriet tiltræder direktoratets afgørelser, skønsmæssigt vil medføre en regulering på i alt ca. kr. 2,5 mio., hvoraf SFF har tilbagebetalt kr. 284.000, hvilket dækker reguleringsbeløbet vedrørende den ene ankesag.«

Spørgsmål S 558 (FF 6763)

»Vil ministeren oplyse, hvor mange penge SFF har tilbagebetalt til FFA i forhold til de påbud, DfA har givet SFF?«

Svar:

»Vedrørende de over for FFA truffne afgørelser m.v. kan det oplyses, at der, såfremt Arbejdsministeriet/domstolene tiltræder direktoratets afgørelser, bliver der tale om en tilbagebetaling fra SFF til FFA på i alt ca. 17,3 mio. kr., hvoraf SFF p.t. har tilbagebetalt ca. 10,0 mio. kr.«

En af de største transaktioner til ugunst for FFA var solgt af ejendommen Paghs Gaard i Odense for 20,6 mio. kr. til FFA. Sælger var et SFF-styret foretagende, Rudkøbing Boghandel og Kontorforsyning ApS. Købsprisen på 20,6 mio. kr. var vildt opskruet, hvorfor der i Finansudvalget i folketingsåret 1991-92 blev stillet en række spørgsmål omkring dette emne. (Spørgsmål og svar findes på bilag 17-05 i Finansudvalget).

Spørgsmål 22:

»Hvad foretog ministeren og DfA sig i anledning af handelen med Paghs Gaard i Odense? En handel, hvor køberen FFA – i strid med normal handelspraksis – betalte samtlige handelsomkostninger m.v., hvorved SFF nok en gang fik tilført midler fra FFA.«

Svar:

»DfA har oplyst, at ejendommen ikke er solgt af SFF til FFA, men af Rudkøbing Boghandel og Kontorforsyning ApS, som ejes af SFF«. . . »Ejendoms-mæglerens vurderingsrapport er dateret den 11. oktober 1991 og angiver et vurderingsbeløb på 24,4 mio. kr. under forudsætning af, at køberen afholder halvdelen af handelsomkostningerne eller 284.000 kr.«. . . »Købesummen udgjorde i henhold til skødet 20.587.017 kr., og endvidere skulle a-kassen betale de fulde handelsomkostninger, svarende til yderligere 284.000 kr., dvs. i alt ca. 20.871.000 kr. eller ca. 3.529.000 kr. mindre end vurderingsbeløbet. På baggrund heraf har direktoratet ikke fundet grundlag for at anfægte ejendomshandelen.«

Da der fra adskillige sider blev rejst tvivl om, hvorvidt salgssummen på 20,9 mio. kr. var korrekt, blev der iværksat adskillige vurderinger af ejendommen. Ingen af disse kom op på et beløb af denne størrelse. En udløber af debatten om beløbets størrelse blev en injuriersag mellem FFA's formand og højesteretssagfører Claus Christensen. I den anledning blev der foretaget en regulær syns- og skønforretning. Det af-fødte nedenstående spørgsmål.

Spørgsmål S 808 (FF 8191)

»Hvad er ministerens kommentar til, at der i sagen omkring FFA's køb af Paghs Gaard i Odense er blevet foretaget syn og skøn, der godtgør, at ejendommen er under 9 mio. kr. værd, modsat den pris på over 20 mio. kr., som blev bogført?«

Svar:

»Jeg er bekendt med, at der som led i en privat injuriersag anlagt af FFA's formand, Arne Frederiksen, mod højesteretssagfører Claus Christensen har været afholdt syns- og skønforretning på ejendommen Paghs Gaard i Odense. Syns- og skønsmanden har vurderet dels ejendommens lejeværdi pr. 1. juli 1991 ved forskellige typer lejemål, dels ejendommens konstante handelsværdi pr. 1. juli 1991, henholdsvis hvis ejendommen var udlejet til den vurderede lejeværdi eller var fri for lejemål.

I sidstnævnte tilfælde er handelsværdien angivet til 8,9 mio. kr.« . . . »Syn og skøn er et middel for parterne i en verserende retssag til at tilvejebringe oplysninger. Ingen af de tilvejebragte oplysninger godtgør i sig selv, hvad ejendommens konkrete værdi er, eller om FFA har accepteret en urealistisk pris for ejendommen.«

Det er jo for det første meget usædvanligt, at en syns- og skønforretning nedgøres på den måde. Syn og skøn er ikke bare et ofte anvendt redskab, men også et helt uundværligt redskab i daglig retspraksis. For det andet er syns- og skønforretningen en dokumentation for, at folkene i SFF og FFA (de samme) har trukket DfA rundt i manegen med de priser, der blev anvendt ved den såkaldte »handel« af Pags Gaard. Ministeren overser jo det helt fundamentale problem i denne sag, nemlig at personkredsen er den samme. På dokumenter er der opført samme personer som køber og sælger, blot med forskellige titler. Derfor er det meningsløst, at ministeren henholder sig til formalia, der åbenlyst er blevet omgået.

Der er i denne samlede sag tale om meget betydelige beløb. Sagen drejer sig ikke kun om småposteringer mellem en arbejdsløshedskasse og en fagforening.

Derfor bør der efter forslagsstillernes opfattelse ske en frakendelse af FFA's ret til at drive arbejdsløshedskassevirksomhed. Det viste sig imidlertid under 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 94, at der ikke var flertal for en sådan frakendelse.

Til belysning af spørgsmålet om frakendelse af retten til at drive arbejdsløshedskassevirksomhed blev der allerede i folketingsåret 1991-92 stillet følgende spørgsmål i Finansudvalget, som blev besvaret den 1. oktober 1992 (bilag 17-10 i Finansudvalget).

Spørgsmål nr. 63:

»Når ministeren i svaret på spørgsmål 41 så kraftigt understreger, at sagen omkring forholdet mellem SFF og FFA er meget atypisk, hvorfor har ministeren så ikke for længst anvendt gældende lovgivningsmuligheder for at få stoppet den atypiske adfærd?«

Svar:

Det gennemgående tema i spørgsmålene er, om der »skal gribes ind« over for Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse på grund af de forhold, der har været i kassen – og i givet fald hvordan, altså hvilke initiativer jeg vil tage. Specielt under henvisning til spørgsmål nr. 45, hvori der er en henvisning til SFF,

skal jeg gøre opmærksom på, at direktoratets tilsyn ikke omfatter faglige organisationer.

Lad mig først kort ridse forløbet og baggrunden op for de aktuelle problemstillinger i sagen:

Som bekendt tager sagen udgangspunkt i administrationsaftalen mellem SFF og FFA for 1988, særligt principperne for fastsættelsen af fordelingsnøglen for udgiftsfordelingen mellem de to foreninger.

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har efter en meget grundig behandling af sagskomplekset, som der er redegjort for i direktoratets 6 redegørelser til Rigsrevisionen, truffet en række afgørelser, hvori det lægges til grund, at en række udgiftsposter ikke kan fordeles mellem de to foreninger efter den budgetterede fordelingsnøgle, eller at de ikke kan betragtes som fællesudgifter.

Samlet har afgørelserne ført til krav om, at et større millionbeløb skal tilbageføres fra SFF til FFA.

Undersøgelserne og afgørelserne vedrørende 1988-aftalen har – i det omfang der er tale om principafgørelser – også virkning for de efterfølgende regnskabsår.

Som jeg i tidligere besvarelser har orienteret Finansudvalget om, har Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen anmodet Kammeradvokaten om at foretage en efterprøvnig af direktoratets almindelige juridiske vurdering af sagens strafferetlige aspekter.

I min besvarelse af spørgsmål nr. 14 har jeg endvidere orienteret Folketingets Finansudvalg om, at jeg har anmodet direktoratet om at afgive en udtalelse om, hvorvidt der er anledning til at bringe § 38 i anvendelse.

Ad strafferetlige aspekter

Direktøren for Arbejdsløshedsforsikringen har meddelt mig, at Kammeradvokaten efter en grundig gennemgang af sagen sammenfattende har udtalt følgende:

»Der er ikke grundlag for at indgive politianmeldelse mod FFA eller FFA's nuværende eller tidligere ledelse.«

Direktøren for Arbejdsløshedsforsikringen har meddelt mig, at direktoratets stillingtagen er, at det kan henholde sig til Kammeradvokatens udtalelse.

På denne baggrund vil der ikke af Arbejdsministeriet blive indgivet politianmeldelse.

Ad fratagelse af anerkendelse i henhold til arbejdsløshedsforsikringslovens § 38.

Bestemmelsen er sålydende:

»Arbejdsministeren kan bestemme, at anerkendelsen af en kasse bortfalder, eller at statens refusion, jf. § 79, stk. 1, helt eller delvis bortfalder for et regnskabsår,

- 1) hvis kassens ledelse tilsidesætter reglerne i denne lov eller bestemmelser, der er givet i henhold til loven, eller hvis kassens virksomhed ikke foregår under iagttagelse af fornøden påpasselighed og orden, eller
- 2) hvis direktøren for Arbejdsløshedsforsikringen og Landsarbejdsnævnet skønner, at kassen uden direkte at overtræde gældende regler dog i forholdet til medlemmerne eller til andre anerkendte arbejdsløshedskasser virker på en for arbejdsløshedsforsikringen i dens helhed uheldig måde.

Stk. 2. Arbejdsministeren kan bestemme, at statens refusion og forskud, jf. § 79, stk. 1 og 2, til en kasse helt eller delvis tilbageholdes, indtil kassen har fulgt et pålæg, som direktøren for arbejdsløshedsforsikringen har udstedt efter loven eller bestemmelser, der er fastsat efter denne.«

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har efter at have konsulteret Kammeradvokaten meddelt mig, at direktoratet er af den opfattelse, at der ikke i arbejdsløshedsforsikringslovens § 38, stk. 1, nr. 1, er hjemmel til at fastsætte sanktion over for FFA. Direktoratet finder det endvidere tvivlsomt, om der er hjemmel til at fastsætte sanktion i medfør af § 38, stk. 1, nr. 2, og direktoratet har herved henvist til, at der ikke er holdepunkter for at antage, at de forhold, der er omfattet af de truffe afgørelser, har ført til, at FFA virker på en for arbejdsløshedsforsikringen i dens helhed uheldig måde. Direktoratet har i forbindelse hermed bemærket, at der ikke foreligger tilkendegivelser fra andre arbejdsløshedskasser – eller fra Landsarbejdsnævnet – der indicerer, at dette skulle være tilfældet.

På denne baggrund har jeg ikke til hensigt på det foreliggende grundlag at bringe lovens § 38 i anvendelse.

Derimod har jeg anmodet Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen om fortsat og indtil videre at følge administrationen i kassen meget tæt for, i det omfang det er muligt, at sikre, at reglerne vedrørende anvendelsen af kassernes egne midler overholdes og i påkommende fald meddele kassen pålæg.

Jeg skal gøre opmærksom på, at to af direktoratets truffe afgørelser vedrørende edb-transaktioner og fordeling af omkostninger i en ejendom beliggende Peder Hvitfeldts Stræde er anket til Arbejdsministeriet og for tiden under behandling.

Endvidere skal jeg gøre opmærksom på, at FFA har anlagt sag mod Arbejdsministeriet med påstand

om, at der ikke har været hjemmel til at anfægte en godkendt administrationsaftale, og hermed at afgørelserne, der pålægger kassen at kræve tilbagebetaling af for meget udbetalt administrationsvederlag, ikke er gyldige.

Endelig er jeg bekendt med, at Statsrevisorerne vil fremlægge en beretning på baggrund af Rigsrevisionens undersøgelse om eventuel overførsel af midler fra Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse til Sæmmenslutningen af Firma-Funktionærer.

På det således nu foreliggende grundlag skal jeg udtale følgende:

Efter min opfattelse er der tale om en meget beklagelig sag, der har afdækket stærkt kritisable dispositioner i FFA. Jeg skal i denne forbindelse bemærke, at behandlingen af sagen har nødvendiggjort mange ressourcer, der kunne have været anvendt til bedre formål.

Jeg tillægger det meget stor betydning, at der tages skridt til, at lignende sager ikke opstår i fremtiden.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at sagskomplekset ikke kan antages at være karakteristisk i forhold til administrationen i arbejdsløshedskassesystemet i sin helhed. Det bemærkes herved, at FFA's medlemstal udgør ca. 23.000 ud af et samlet antal arbejdsløshedsforsikrede på godt 2 millioner.

Jeg har konstateret, at det må anses for ønskeligt, at der fastsættes mere klare og præcise regler for samadministration mellem kasser og deres korresponderende faglige organisationer, således at det i videst muligt omfang sikres, at reglerne bliver kontrollerbare.

Jeg påtænker derfor her i efteråret at fremsætte lovforslag med henblik på, at der skabes en klar hjemmel til at fastsætte nærmere regler om, under hvilke betingelser en arbejdsløshedskasse kan lade andre varetage administrationen. I tilknytning hertil vil direktoratet gå i gang med at revidere de gældende regler for samadministration. Landsarbejdsnævnet vil naturligvis blive inddraget i udarbejdelsen af disse regler. Erfaringerne fra den konkrete sag vil indgå i de samlede overvejelser.

Som jeg påpegede i forbindelse med min besvarelse af spørgsmålene nr. 1-41, er der i sagen vedrørende FFA og SFF tale om to foreningers egne midler og ikke statslige midler. Også for så vidt angår administrationen af en kasses egne midler, må jeg som ansvarlig minister sikre, at lovens krav overholdes, altså at der ikke uretmæssigt overføres midler fra arbejdsløshedskasserne til f.eks. faglige organisationer. Jeg mener dog også, at de enkelte arbejdsløshedskassemedlemmer bør være sig deres ansvar bevidst, og de bør i forbindelse hermed gøres bekendt med direktoratets anmærkninger til kassens regnskab. Med hen-

blik på at sikre, at medlemmerne har de nødvendige forudsætninger for at tage del i beslutningsprocessen i kasserne, har jeg bedt direktoratet om at overveje, om der i ovenstående regler kan udarbejdes regler om, at kasserne forpligtes til at gøre medlemmerne bekendt med direktoratets anmærkninger.«

I folketingsåret 1993-94 fremsatte forslagsstillerne beslutningsforslag nr. B 94, jf. ovenfor. Forslaget var til 1. behandling den 6. maj 1994. Fra førstebehandling er det værd at bemærke sig følgende udsagn fra nogle af ordførerne:

Helge Sander (V) (FF 10855):

»... Hvis vi skal se på Fremskridtspartiets beslutningsforslag, må vi altså sige, at i dag kan vi ikke sige ja til punkterne 1 og 2, men til gengæld vil vi meget gerne støtte det tredje punkt i hr. Kim Behnkes forslag, som drejer sig om en uvildig undersøgelse.«

Lilli Gyldenkilde (SF) (FF 10855):

»Som jeg tidligere har sagt i en kort bemærkning, kan vi ikke tilslutte os beslutningsforslaget, som det foreligger, men jeg har gjort mig til talsmand for, at vi nok skulle kunne blive enige om det sidste punkt i det, nemlig at der nu skal foretages en uvildig undersøgelse.«

I konsekvens af disse og mange andre udsagn valgte arbejdsministeren at komme med følgende tilkendegivelse (FF 10849):

»... På den baggrund vil jeg gerne tilkendegive, at jeg ikke har nogen speciel hverken personlig eller politisk anfægtelse over at få diskuteret under udvalgsarbejdet, hvorvidt vi skal have en uvildig undersøgelse, for jeg er lige så interesseret som aktørerne her i dag i at få afdækket sagen så præcist som overhovedet muligt.«

Derefter blev beslutningsforslaget henvist til behandling i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. Her blev der den 30. august 1994 stillet følgende spørgsmål:

Spørgsmål 2:

»Vil ministeren, jf. bemærkningerne fra 1. behandling af forslaget, oversende udvalget et udkast til kommissorium for den undersøgelse af forholdene i og omkring Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse?«

Spørgsmål 3:

»Vil ministeren oversende et forslag til, hvem der skal forestå ovenstående undersøgelse?«

Spørgsmålene blev ikke besvaret.

Spørgsmålene blev genstillet den 1. november 1994.

Ministerens svar kom den 16. december 1994 (jf. almindelig del, bilag 101 i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg). Ministerens svar var:

»... Under 1. behandlingen den 6. maj 1994 tilkendegav jeg, at jeg ikke finder det påkrævet med en ny undersøgelse af forholdene i og omkring Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse, der ligger ud over de undersøgelser, Rigsrevisionen og statsrevisorerne har foretaget. Jeg tilkendegav også, at jeg ikke har nogen speciel anfægtelse over at få diskuteret under udvalgsarbejdet, hvorvidt vi skal have en ny uvildig undersøgelse. Situationen er nu den, at beslutningsforslaget er bortfaldet, og da jeg fortsat ikke finder en ny undersøgelse påkrævet, ser jeg ikke anledning til at gå videre med sagen.«

Ministerens tilsagn fra 1. behandling af B 94 den 6. maj 1994 stod ikke længere ved magt. Derfor må Folketinget med nærværende beslutningsforslag pålægge ministeren at gennemføre den ønskede undersøgelse af FFA.

Der blev også stillet et nyt spørgsmål i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg den 1. november 1994. Heri blev ministeren bedt om at give en opdateret redegørelse for forholdene i og omkring FFA. Ministerens svar var en redegørelse fra DfA dateret den 16. december 1994 med en relativ grundig opdatering af situationen omkring FFA og SFF. Denne redegørelse er optrykt som bilag 2 til forslaget.

Det fremgår tydeligt af denne nyeste redegørelse, at FFA og SFF fortsætter med at anlægge sager mod dels DfA, dels Arbejdsministeriet, hver gang der kommer påbud. Det fremgår endvidere, at der langt fra er tale om nogen bedring af adfærden i FFA og SFF. Derfor må den eneste løsning være at få kortlagt alle forhold omkring FFA og SFF i en ny og mere omfattende undersøgelse fra Rigsrevisionen.

Der er ingen vej tilbage i denne sag. Ministeren må pålægges at standse FFA's »atypiske« adfærd – for at bruge Arbejdsministeriets ordvalg. Forslaget er således kulminationen på et sagsforløb, der har stået på siden 1988 for sagens vedkommende og siden 1991 for ordførerens vedkommende.

Bemærkninger til forslagens enkelte punkter

Til pkt. 1

Der skal gennemføres en tilbundsående undersøgelse af relationerne mellem FFA og SFF. Undersøgelsen skal dække perioden januar 1988 til og med

december 1994. Undersøgelsen skal indeholde følgende elementer:

- 1) Der skal foretages en undersøgelse af FFA's administration set i forhold til gældende lov og øvrige regler for arbejdsløshedskassers virke.
- 2) Der skal foretages en undersøgelse af relationerne mellem SFF og FFA gennem efterprøvning af FFA's halvdel af dette samarbejde. Forslagsstillerne er opmærksom på, at fagforeninger (SFF) ikke er underlagt lovens regulering. Man da alle transaktioner er gennemført over for FFA, er det muligt ad den vej at få et samlet billede af de forhold mellem SFF og FFA, som har hersket gennem 7 år.
- 3) Undersøgelsen skal endvidere afdække de forhold, som FFA har budt sine medlemmer. Er medlemmernes rettigheder som medlemmer af en arbejdsløshedskasse blevet varetaget korrekt gennem disse år?
- 4) Undersøgelsen skal endelig give grundlag for at give en vurdering af, hvorvidt FFA er berettiget til fortsat at drive arbejdsløshedskassevirksomhed.

Til pkt. 2

Gennem det lange forløb med undersøgelser m.v. har der – specielt fra Rigsrevisionen – været påpeget en række kritisable forhold i Arbejdsministeriet og DfA. For at få lukket sagen på værdig vis må ministeren sikre gennemførelsen af en afsluttende undersøgelse af denne sag og det offentliges rolle i sagens forløb. Undersøgelsen skal være uvildig og kan f.eks. gennemføres af Finansministeriet, som tidligere har bistået andre ministerier med undersøgelser af konkrete sager. Da Rigsrevisionen allerede har gennemført en undersøgelse af dele af sagen, anses det ikke for værende urealistisk, at denne undersøgelse kan foretages relativt hurtigt.

Bilag 1

Uddrag af Rigsrevisionens beretning af 10. november 1993 om samadministration mellem arbejdsløshedskasser og andre foreninger, specielt mellem Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og Sammenslutningen af Firma-Funktionærer*II. Resumé og Rigsrevisionens bemærkninger*

6. I kapitel III er regelsættet for og generelle forhold omkring arbejdsløshedskasser kort omtalt.

En arbejdsløshedskasse er i princippet en selvstændig privat forening og dermed et selvstændigt retssubjekt, der er underlagt arbejdsløshedsforsikringslovens regler, men som i øvrigt styres af vedtægterne og de enkelte medlemmer (medlemsdemokratiet).

Arbejdsløshedsforsikringslovens afsnit III, kapitel 7, indeholder nærmere regler for statsanerkendte arbejdsløshedskasser, mens kapitel 12 omhandler arbejdsløshedskassernes økonomi.

I sagen vedrørende FFA er de centrale bestemmelser arbejdsløshedsforsikringslovens §§ 30 og 82, der bl.a. indeholder bestemmelser om kassernes formål og om kassernes indtægt og formue.

Der redegøres tillige for antallet af anerkendte arbejdsløshedskasser og kassernes medlemsforhold i 1991 og 1992.

7. I den enkelte kasses vedtægt er der fastsat nærmere regler for arbejdsløshedskassens virke. Vedtægten skal være i overensstemmelse med en standardvedtægt.

Arbejdsløshedskassernes administrative forhold er siden 1. januar 1987 endvidere blevet reguleret i forskellige bekendtgørelser om de anerkendte arbejdsløshedskassers økonomi og regnskabsvæsen m.v. (økonomibekendtgørelserne). I økonomibekendtgørelserne har direktøren for Arbejdsløshedsforsikringen bl.a. fastsat, at en arbejdsløshedskasses administrationsudgifter skal holdes på et forsvarligt niveau og alene må omfatte udgifter, der vedrører kassens drift.

Ud over økonomibekendtgørelserne har DfA også udstedt bekendtgørelser om forskud og om tilsyn med kassernes administration af arbejdsløshedsforsikringsloven.

Bortset fra disse bestemmelser indeholder arbejdsløshedsforsikringsloven ingen regler om kassernes tilrettelæggelse af administrationen. De statsanerkendte arbejdsløshedskasser udviser da også betydelige variationer med hensyn til administrationens tilrettelæggelse.

8. I kapitel IV omtales samadministration og administrationsaftaler. En del arbejdsløshedskasser har ladet administrationen varetage i fællesskab med eller af en faglig organisation med tilknytning til arbejdsløsheds-kassen, og omfanget af denne samadministration beskrives.

Med virkning fra 1. januar 1987 blev et cirkulære om arbejdsløshedskassernes økonomi, regnskabsvæsen og øvrige administrative forhold afløst af den første økonomibekendtgørelse.

Økonomibekendtgørelsernes regler om bl.a. samadministration og administrationsaftaler og de ændringer, der er sket i bekendtgørelserne i perioden 1987-1993 beskrives. Bl.a. skal kassens bestyrelse, hvis kassens administration helt eller delvis skal varetages af andre, forud for et regnskabsår indgå en skriftlig administrationsaftale med ledelsen af den forening eller den, der skal varetage administrationen. De ændringer til samadministrationen og til administrationsaftalernes indhold, der er sket i økonomibekendtgørelserne i perioden 1987-1993, synes i et vist omfang at være affødt af de problemer, DfA har haft i sagen om samadministrationen mellem SFF og FFA, der omtales i kapitel V.

Dette kan opfattes som et udtryk for, at direktoratet har haft svært ved at administrere reglerne om samadministration og administrationsaftaler. Rigsrevisionen finder, at det vil være hensigtsmæssigt, hvis DfA fortsætter med løbende at ændre og ajourføre reglerne, så disse i videst muligt omfang afpasses efter og er i overensstemmelse med det tilsyn, som direktoratet reelt har mulighed for at udføre samtidig med, at de forbedrer og præciserer direktoratets kontrolmuligheder.

Rigsrevisionen gav i notatet udtryk for, at det ville være ønskeligt, hvis hjemmelen til samadministration blev fastsat i selve arbejdsløshedsforsikringsloven. Med virkning fra 1. juli 1993 er arbejdsløshedsforsikringslovens § 88 ændret, så det udtrykkeligt nævnes, at der kan fastsættes regler om, under hvilke betingelser en arbejdsløshedskasse kan administreres af eller sammen med en faglig organisation. DfA er i gang med at revidere økonomibekendtgørelsen, herunder reglerne om samadministration, og man forventer at afslutte arbejdet, så en ny økonomibekendtgørelse kan træde i kraft den 1. januar 1994.

Kassens bidrag eller vederlag for en anden forenings eller andres administration må ikke overstige de faktiske udgifter, der er forbundet med administrationen, men må gerne være mindre. I kapitlet redegøres for de samlede administrationsudgifter pr. medlem i 1991 i de 39 arbejdsløshedskasser.

9. I kapitel V omtales FFA's samadministration med SFF, og der redegøres i afsnit V.A for nogle principielle spørgsmål om samadministration og administrationsaftaler, bl.a. om, hvorvidt reglerne om samadministration er i strid med ordlyden af arbejdsløshedsforsikringslovens § 82 om ophævelse af den fælles administration mellem SFF og FFA, samt om, hvorvidt spørgsmål, der er blevet afgjort i forbindelse med fastlæggelsen og godkendelsen af de generelle principper i administrationsaftalen, kan tages op til fornyet overvejelse. FFA har i forbindelse med sidstnævnte spørgsmål indstævnet Arbejdsministeriet for Østre Landsret.

Direktoratet finder det meget tvivlsomt, om der er hjemmel til at forhindre en kasse i at indgå i et administrationsfællesskab med en faglig organisation.

Direktoratet fastholder sin ret til efterfølgende at anfægte administrationsaftalen, hvis den hviler på bristede forudsætninger eller et ukorrekt skøn.

10. Derefter beskrives i afsnit V.B administrationsaftalerne mellem FFA og SFF for regnskabsårene 1988, 1989 og 1990 og første halvdel af 1991. Fra 1. juli 1991 har FFA indgået en ny administrationsaftale med SFF, så der nu kun i meget begrænset omfang er samadministration mellem de to foreninger.

For årene 1985-1987, hvor der ikke forelå skriftlig administrationsaftale, blev kassen belastet med ca. 61 pct. af fællesomkostningerne. I administrationsaftalen for 1988 blev fordelingsnøglen ændret. Det nye fordelingsprincip betød, at kassen blev belastet med ca. 81 pct. af fællesomkostningerne.

Rigsrevisionen har givet udtryk for, at DfA burde have skiret sig en bedre dokumentation for fordelingsnøglen og de øvrige poster i administrationsaftalen for 1988, inden denne blev godkendt af direktoratet.

DfA fandt denne kritik uberettiget, idet man ved godkendelsen allerede var i slutningen af 1988 og begyndelsen af 1989. DfA havde derfor fundet det mere hensigtsmæssigt at koncentrere indsatsen om regnskabstallene.

Rigsrevisionen er fortsat af den opfattelse, at en bedre dokumentation for fordelingsnøglen m.v. inden godkendelse af administrationsaftalen formentlig kunne have begrænset antallet og omfanget af DfA's efterfølgende undersøgelser, ligesom retssagen mellem FFA og Arbejdsministeriet om kompetencespørgsmålet måske kunne have været undgået.

Rigsrevisionen gav også udtryk for, at uagtet DfA's undersøgelse har vist, at en del af administrationsudgifterne kan fordeles mellem kassen og fagforeningen i forholdet 81/19, burde det forhold, at FFA's andel steg med 33 pct. (fra 61 til 81 pct.), have indebåret, at direktoratet havde krævet en mere indgående dokumentation for fordelingsnøglen.

Da adskillige kasser bliver administreret med tilskud fra de tilknyttede fagforbund og derved betaler mindre til administrationen, end de faktiske udgifter vedrørende administrationen udviser, havde DfA imidlertid anset stigningen for uvæsentlig, hvis blot den nye fordeling ikke medførte, at FFA blev pålignet admi-

nistrationsudgifter, der ikke vedrørte arbejdsløshedskassen.

11. DfA's tilsyn med arbejdsløshedskasserne er beskrevet i kapitel VI, der også indeholder beskrivelse af nogle kompetence spørgsmål samt enkelte spørgsmål og kritik i forbindelse med DfA's tilsyn med FFA. Tilsynet i DfA er delt op i et administrationstilsyn og i et regnskabsstilsyn.

12. I afsnit VI.A redegøres for regnskabsstilsynets organisation og opgaver. Regnskabsstilsynet skal afprøve, om arbejdsløshedskasserne har modtaget refusion fra staten efter gældende regler, og om reglerne for aflæggelse af årsregnskab, regnskabsvæsen og revision i arbejdsløshedskasserne overholdes. Desuden skal det påses, at arbejdsløshedskasserne i deres hele virksomhed overholder økonomibestemmelserne i vedtægterne samt øvrige regler for arbejdsløshedskassernes ledelse, økonomi og administration.

13. I afsnit VI.B redegøres detaljeret for tilsynets opgaver. Tilsynet er overvejende baseret på kontrol med reglerne overholdelse, regnskabsanalyse, gennemgang af revisionsprotokoller m.v., mens det er kassens statsautoriserede revisor, der står for og er ansvarlig for den egentlige revision af kassens regnskab. Direktoratets tilsyn er især koncentreret om administrationen af de statslige midler, mens tilsynet, for så vidt angår kassernes egne midler, er koncentreret om, hvorvidt arbejdsløshedsforsikringslovens §§ 30 og 82 overholdes. Tilsynet med kassernes forbrug i øvrigt ligger hos kassernes medlemmer. DfA giver i redegørelsen udtryk for, at man med andre ord kan blande sig i udgifternes art, men ikke i udgifternes størrelse.

I tilknytning hertil bemærker Rigsrevisionen, at direktoratet efter Rigsrevisionens opfattelse i et vist omfang har en tilsynsforpligtelse i forbindelse med udgifternes omfang, idet det af økonomibekendtgørelserne også fremgår, at arbejdsløshedskassens administrationsudgifter skal holdes på et forsvarligt niveau.

14. Tillsynsforpligtelsen i forbindelse med administrationsaftaler omfatter en undersøgelse af, om de udgiftsarter, der indgår i admini-

strationsaftalen, dækker udgifter, som kan afholdes i kasseregii. Endvidere skal direktoratet forsøge at vurdere, om de anvendte fordelingsnøgler kan anses for rimelige, men en sådan vurdering beror for en række posters vedkommende på et skøn. Direktoratet finder, at man (næppe) hverken har pligt til – eller mulighed for – at foretage en nærmere efterprøvelse af skønnet, medmindre det forekommer åbenbart forkert. Direktoratet har derfor kun i ekstreme situationer mulighed for sagligt at anfægte en foretagen fordeling, ligesom kassen/foreningen kun til en vis grad vil kunne dokumentere, at en fordeling er korrekt.

15. I afsnit VI.C beskrives sanktionsmuligheder over for arbejdsløshedskasserne. Direktøren for Arbejdsløshedsforsikringen kan pålægge kassen at ændre sine forretningsgange og sin struktur. Arbejdsministeren kan i medfør af arbejdsløshedsforsikringslovens § 38 bestemme, at anerkendelsen af en kasse bortfalder, at statens refusion helt eller delvis bortfalder for et regnskabsår, eller at statens refusion og forskud helt eller delvis tilbageholdes. Bestemmelserne er kun yderst sjældent blevet bragt i anvendelse.

Der har været rejst krav om at bringe § 38 i anvendelse over for FFA. DfA finder det tvivlsomt, bl.a. efter at have konsulteret Kammeradvokaten, om der er hjemmel til at fastsætte sanktion i medfør af nogen bestemmelse i § 38 over for FFA. Arbejdsministeren giver herefter udtryk for, at han ikke har til hensigt på det foreliggende grundlag at bringe lovens § 38 i anvendelse.

16. DfA's kompetence i forbindelse med kassernes vedtægter m.v. er omtalt i afsnit VI.D. Direktoratet var tidligere af den opfattelse, at direktoratet havde afgørelseskompetence over for kasserne i sager vedrørende fortolkning/overholdelse af kassernes vedtægter. Efter en udtalelse fra Arbejdsministeriet i 1990 har DfA dog indtaget den holdning, at direktoratet ikke kan træffe afgørelse om spørgsmål, der skal afgøres på grundlag af fravigelige vedtægtsbestemmelser og almindelige foreningsretlige regler, men kun hvis det drejer sig om fortolkning af vedtægtsbestemmelser, som stammer fra standardvedtægtens ufravigelige afsnit.

Ud over en række afgørelser vedrørende FFA har DfA kun behandlet få sager om fortolkning/overholdelse af andre kassers vedtægter. En sag mellem FFA og FFA's tidligere formand om formandskabet i FFA omtales.

17. I afsnit VI.E omtales nogle problemer i forbindelse med DfA's tilsyn over for FFA. I november 1989 påbegyndte direktoratet en undersøgelse af FFA's udgifter for 1988. Undersøgelsen blev senere udvidet til også at omfatte 1989 og 1990. Der blev rejst forskellige spørgsmål om og kritik af omfanget og effektiviteten af DfA's tilsyn.

Efter Rigsrevisionens vurdering har undersøgelsen været betydelig mere omfattende end direktoratets normale tilsyn. DfA har givet udtryk for, at der har været tale om det mest dybtgående tilsyn med anvendelse af administrationsmidler, direktoratet nogen sinde har foretaget i en arbejdsløshedskasse.

18. Resultaterne af tilsynets konkrete undersøgelser omtales i kapitel VII. Generelt er det regnskabsilsynets indtryk, at kasser og forbund sørger for at foretage en korrekt opgørelse og fordeling af fællesudgifterne. Eventuelle fejl skyldes primært forståelses- og/eller fortolkningsvanskeligheder, og langt de fleste fejl er blevet rettet uden større diskussioner.

19. I afsnit VII.A omtales de generelle problemstillinger, tilsynet er stødt på, og i afsnit VII.B beskrives forhold omkring 7 arbejdsløshedskasser ud over FFA, hvor der har været tale om egentlige problemer.

20. I afsnit VII.C omtales resultatet af tilsynets undersøgelse af FFA's samadministration med SFF. Der blev fremført en række påstande om, at SFF havde misbrugt administrationsaftalerne til at tappe FFA for årlige beløb på mellem 10 og 15 mio. kr. Dette skulle bl.a. være sket ved, at administrationsaftalerne for 1988, 1989 og 1990 indeholdt poster, der ikke eller kun delvis vedrørte arbejdsløshedskassen, at nogle poster beløbsmæssigt var sat for højt (overdebitering), og at den generelle fordelingsnøgle (81 pct. til FFA og 19 pct. til SFF) var forkert.

21. Direktoratet valgte at foretage en nærmere undersøgelse af udvalgte regnskabsposter med udgangspunkt i regnskabsåret 1988. Undersøgelsen har for en del posters vedkommende ikke givet anledning til nævneværdige bemærkninger eller ændringer fra direktoratets side, mens direktoratet i en række andre tilfælde har truffet egentlige afgørelser. Det er direktoratets vurdering, at den samlede regulering som følge af afgørelserne maksimalt vil udgøre 11-12 mio. kr. i FFA's favør.

Nogle af afgørelserne er indbragt for Østre Landsret af FFA, hvor sagen endnu ikke er afgjort.

Endvidere ankede FFA en række afgørelser til Arbejdsministeriet, hvor reguleringen skulle have været sket i 1992. Ministeriet gav opsættende virkning med reguleringen under forudsætning af, at der blev indgået en aftale mellem SFF og FFA om rentebetaling. I september 1993 har Arbejdsministeriet tiltrådt direktoratets afgørelser, hvilket vil medføre yderligere reguleringer. Der kan ikke siges noget sikkert om størrelsen af disse reguleringer, men direktoratet har tidligere skønnet, at der kan blive tale om op til ca. 5 mio. kr. i FFA's favør.

Endelig havde DfA oprindelig krævet kursusudgifter for første halvdel af 1988 fordelt mellem FFA og SFF, men Arbejdsministeriet har ændret afgørelsen, så der nu ikke skal ske fordeling af kursusudgifterne.

22. Efter direktoratets opfattelse har der i sagen om FFA været tale om overtrædelse af § 82 i arbejdsløshedsforsikringsloven. Kammeradvokaten har givet udtryk for, at der ikke var grundlag for at indgive politianmeldelse mod FFA eller FFA's nuværende eller tidligere ledelse, og arbejdsministeren har som tidligere omtalt ikke fundet grundlag for at bringe arbejdsløshedsforsikringslovens § 38 i anvendelse.

Efter Rigsrevisionens opfattelse har direktoratet udført et stort arbejde for at finde frem til de efter direktoratets opfattelse korrekte udgifter for FFA. Dette har efter Rigsrevisionens vurdering voldt direktoratet meget besvær og været meget tidskrævende. Som tidligere omtalt bør der efter Rigsrevisionens opfattelse fastsættes regler om samadministration, som kan administreres og kontrolleres.

23. Kapitel VIII omhandler statens økonomiske relationer til arbejdsløshedskasserne og mellemregningskonti i forbindelse med samadministration. Statens indtægter i form af medlemsbidrag fra kasserne, størrelsen af kontingent til administration, opkrævning af kontingent m.v. beskrives nærmere.

Det er udelukkende medlemmerne, der har pligt til at dække kassernes administrationsudgifter og økonomiske soliditet. Hvis administrator opkræver medlemskontingent for arbejdsløshedskassen, skal administrator nu stille betryggende sikkerhed. Nogle kasser, herunder FFA, har herefter valgt at lade kontingentet indgå direkte på en konto tilhørende kassen, hvorfor der ikke skal stilles sikkerhed i forbindelse med kontingentopkrævningen. Direktoratet anser denne metode for bedst, idet risikoen derved minimeres.

DfA har foretaget flere undersøgelser af mellemregningen mellem SFF og FFA. Direktoratets undersøgelser viste, at der var blevet administreret i overensstemmelse med direktoratets regler.

24. Direktoratet har tidligere givet udtryk for, at der i tilfælde af administrators insolvens blot kan opkræves et nyt bidrag hos medlemmerne, så staten ikke lider tab.

Da kompetencen til at afgøre, om der skal opkræves et nyt bidrag, formelt ligger hos kassen og kassens medlemmer og ikke hos DfA, fandt Rigsrevisionen det tvivlsomt, om DfA kunne forlange, at kassen afkrævede medlemmerne et nyt bidrag til dækning af kassens medlemsbidrag til staten.

DfA har givet udtryk for, at man er enig i, at det er kassen, der afgør, om der skal ske en ekstraopkrævning eller ej.

25. Rigsrevisionen har tidligere givet udtryk for, at når FFA blev pålagt en andel af afholdte finansieringsudgifter, skulle FFA også have en andel i renteindtægter fra SFF's bankkonti, herunder også i renteindtægter fra bankkonti, hvor det fælles kontingent blev indsat.

DfA har hertil anført, at der, for så vidt angår FFA's andel af SFF's renteudgift/-indtægt, er tale om nettorenter, og at det er i overensstemmelse med gældende regler, at parterne ikke deler renteindtægter vedrørende fælles kontingentopkrævning, forudsat kassens kontingent

registreres på mellemregningskonti, der administreres og afregnes i overensstemmelse med gældende regler.

26. Kapitel IX beskriver arbejdsløshedskassernes revisionsforhold og revisors opgaver. I forbindelse med at SFF's og FFA's revisor fratrådte, anmodede direktoratet ikke revisoren, men FFA om en redegørelse om baggrunden for revisorens fratræden.

Rigsrevisionen har givet udtryk for, at DfA under hensyn til sagens karakter burde have søgt at indhente en skriftlig erklæring fra revisoren. Hertil har DfA oplyst, at revisoren ikke ønskede at komme med en redegørelse, og at direktoratet fandt det yderst tvivlsomt, om man havde hjemmel til at kræve en sådan redegørelse.

27. Rigsrevisionen gav i notatet om FFA udtryk for, at sagen om FFA er en meget konkret og specifik sag rejst på grundlag af nogle meget konkrete påstande og ønsker, men efter Rigsrevisionens opfattelse viser sagen, at der er en del generelle problemer i forbindelse med direktoratets tilsyn og reglerne omkring samadministration og administrationsaftaler.

De generelle problemer er omtalt under de enkelte punkter, men kan her sammenfattes til følgende problemstillinger:

For det første har der manglet en direkte hjemmel i arbejdsløhedsforsikringsloven til samadministration, både i tilfælde, hvor en arbejdsløshedskasse bliver administreret af en anden forening og i de tilfælde, hvor arbejdsløshedskassen administreres for andre.

Desuden synes økonomibekendtgørelsens regler om samadministration og administrationsaftaler at forudsætte, at der er tale om konkrete udgifter og fordelinger, som altid kan kontrolleres og efterprøves, selv om der i virkeligheden ofte er tale om skøn, og det synes, som om DfA har haft vanskeligt ved at udføre det tilsyn, som arbejdsløhedsforsikringsloven foreskriver.

Antallet af reguleringer og reguleringernes omfang i FFA-sagen synes at pege på, at de samlede kontrolforanstaltninger vedrørende arbejdsløshedskassernes økonomiske forhold, som er fastsat i love og bekendtgørelser, ikke fungerer tilfredsstillende.

Det er derfor Rigsrevisionens opfattelse, at det er hensigtsmæssigt, at hjemmelen til samadministration nu er blevet tydeliggjort i loven. Det vil yderligere være hensigtsmæssigt, hvis reglerne om samadministration og administrationsaftaler bliver udformet, så direktoratet rent faktisk kan føre en effektiv kontrol med overholdelsen af disse regler.

Det kunne i den forbindelse overvejes, om Arbejdsministeriets og DfA's tilsynsforpligtelse burde begrænses til kun at omfatte midler, der vedrører statskassen – medlemsbidrag til staten og refusion af dagpenge m.v. – mens det øvrige tilsyn med kassernes administrationsudgifter og eventuelt vederlag til administrator kunne overlades til medlemmerne af den pågældende arbejdsløshedskasse.

28. Fra Arbejdsministeriets side er der bl.a. i forbindelse med besvarelse af spørgsmål fra Folketingets Finansudvalg blevet givet udtryk for, at sagen om FFA har afdækket stærkt kritisable dispositioner i kassen, og at behandlingen af sagen har nødvendiggjort mange ressourcer, der kunne have været anvendt til bedre formål.

Arbejdsministeriet har derfor som tidligere nævnt foranlediget, at arbejdsløshedsforsikringslovens § 88 nu er blevet ændret, så der er skabt klar hjemmel til at fastsætte nærmere regler om, under hvilke betingelser en arbejdsløshedskasse kan administreres af eller sammen med en faglig organisation, samt nærmere regler om samadministrationen.

Det fremgår endvidere, at direktoratet er gået i gang med at revidere de gældende regler for samadministration, og at direktoratet forventer, at en ny økonomibekendtgørelse kan træde i kraft pr. 1. januar 1994. Arbejdsministeriet har givet udtryk for, at reglerne skal bygge på den praksis, der i dag er for samadministration, men at erfaringerne fra den konkrete sag også vil indgå i de samlede overvejelser, ligesom der vil blive taget hensyn til Rigsrevisionens kritik vedrørende kontrollen af de gældende regler, således at DfA får bedre kontrolmuligheder. Også for så vidt angår administrationen af en kasses egne midler, vil ministeriet sikre, at lovens krav overholdes, så der ikke uretmæssigt overføres midler fra arbejdsløshedskasserne til f.eks. faglige organisationer. De enkelte arbejdsløshedskassemedlemmer bør i forbindelse hermed gøres bekendt med direktoratets anmærkninger til kassens regnskab. Med henblik på at sikre, at medlemmerne har de nødvendige forudsætninger for at tage del i beslutningsprocessen i kasserne, er direktoratet blevet bedt om at overveje, om der i ovenstående regler kan udarbejdes regler om, at kasserne forpligtes til at gøre medlemmerne bekendt med direktoratets anmærkninger.

29. Rigsrevisionen har med tilfredshed noteret sig, at Arbejdsministeriet synes at være indstillet på at udforme og ændre reglerne for samadministration m.v., så de imødekommer Rigsrevisionens bemærkninger.

Uddrag af arbejdsministerens besvarelse af spørgsmål 26 i Arbejdsmarkedsudvalget (jf. alm. del, bilag 101)

Redegørelse vedrørende administrationsfællesskabet mellem Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse (FFA) og Sammenslutningen af Firma-Funktionærer (SFF)

Arbejdsministeriet bad med skrivelse af 4. november 1994 direktoratet om et udkast til den redegørelse, Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg har anmodet om i spørgsmål nr. 26 af 1. november 1994 (Alm. del – bilag 37).

Direktoratets redegørelse af 9. november 1994, opdateret med redegørelse af 16. november 1994, er tidligere fremsendt til Arbejdsministeriet.

Efter anmodning fra Arbejdsministeriet den 15. december 1994 har direktoratet foretaget yderligere en opdatering af redegørelsen, der således nu er ajourført i relation til Arbejdsministeriets seneste afgørelser.

Nærværende redegørelse omhandler forhold, der enten endnu ikke har fundet deres endelige afslutning, eller som er blevet afsluttet i løbet af 1994.

De omtalte forhold er konstateret i forbindelse med direktoratets tilsyn med FFA i årene 1988-1994.

Redegørelsen er disponeret således:

Pkt. 1-5. Herunder redegøres for alle uafsluttede forhold, hvor direktoratets undersøgelser er påbegyndt i 1992 eller tidligere.

Pkt. 6. Herunder redegøres for direktoratets opfølgning på de »forhold«, der blev konstateret i 1994 af revisionsfirmaerne Price Waterhouse/Seier-Petersen og City Revision A/S i forbindelse med den i foråret 1994 gennemførte tilsynsundersøgelse.

Det skal bemærkes, at der alene er tale om forhold, som revisorerne har

anbefalet direktoratet at følge op på eller overveje.

Konklusionen på tilsynsundersøgelsen, jf. side 3 i den af de eksterne revisorer udarbejdede rapport af 5. maj 1994, lyder således:

»Generelt er det efter gennemgang og vurdering af kommissoriets punkter vor opfattelse, at der ikke sker et økonomisk misbrug af FFA via administrationsfællesskabet med SFF.

Samadministrationen mellem FFA og SFF er efter vor opfattelse nu indskrænket til et niveau, hvor yderligere adskillelse under de givne omstændigheder næppe vil være mulig uden væsentlige omkostninger til følge. Fælles udnyttelse af personale, lokaler og servicefunktioner vil i relation til en deling af omkostninger mellem 2 parter altid være forbundet med skøn, som i sagens natur aldrig vil kunne blive 100 pct. nøjagtige. Den almindelige udvikling og tilpasning af de administrative funktioner vil endvidere til stadighed indebære, at der skal foretages nye skøn og dermed nye fordelinger.

Bortset fra hvad der er anført nedenfor, er vi ikke stødt på forhold, som giver os anledning til at anfægte de foretagne skøn. Principperne for fordeling af omkostninger, som der er enighed om mellem FFA og DfA, er ud over det i det efterfølgende anførte ikke nærmere vurderet.

Vor gennemgang har alene afdækket følgende, som bør følges op eller overvejes af DfA:«

Herefter følger en oprensning af de

- »forhold«, der er omtalt under pkt. 6 i nærværende redegørelse.
- Pkt. 7. Herunder redegøres for SFF's deponering af reguleringsbeløb og rentegodtgørelse vedrørende afgørelser,
- Pkt. 8. Herunder redegøres for verserende retssager i relation til FFA-sagen, hvor SFF har afvist at foretage tilbagebetaling, før der foreligger en inappellabel retsafgørelse.

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. Intern rente	3
2. »Peder Hvitfeldts Stræde 9«	3
3. Konstateret tab ved salg af ejendom	5
4. Bladudgifter	6
5. Lokaleudgifter vedrørende kassens ejendom	7
6. Opfølgning af tilsynsundersøgelsen	9
a. Løn til vicevært	10
b. Udgifter til porto og kontingentopkrævning	10
c. Sagsomkostninger	12
d. Gebyrer vedrørende jobsøgningskurser	12
7. Deponering af reguleringsbeløb og rentegodtgørelse	13
8. Status vedrørende retssager	14

1. Intern rente

Direktoratet traf den 28. januar 1991 afgørelse om, at FFA ikke må betale en andel af en beregnet intern rente, men alene af faktisk afholdte finansieringsomkostninger, der vedrører den fælles drift.

Afgørelsen blev den 23. april 1991 tiltrådt af Arbejdsministeriet, hvorefter kassens advokat den 17. januar 1994 udtog stævning mod Arbejdsministeriet med påstand om, at Arbejdsministeriet skal tilpligtes at anerkende, at fordelingsgrundlaget kan indeholde en beregnet intern rente.

Efterfølgende har advokaten den 20. juni 1994 stillet forslag om, at der gives tilladelse til, at FFA/SFF med tilbagevirkende kraft kan anvende rentepricipperne i bekendtgørelse nr. 74 af 28. januar 1994 om tilsynet med de anerkendte arbejdsløshedskassers økonomi og regnskabsvæsen m.v., selv om bekendtgørelsens § 15 først træder i kraft 1. januar 1995.

Det skal indskydes, at der med virkning fra 1. januar 1995 ikke som tidligere skal tages udgangspunkt i de faktisk afholdte renteudgifter, men derimod i en intern rente, der beregnes med diskontoen + 2 pct.

Direktoratet finder det imidlertid principielt betænkeligt at sammenblende principperne i

den gamle og den nye økonomibekendtgørelse, da der i den nye bekendtgørelse er tale om et helt nyt beregningsprincip, som er afgørende forskelligt fra det hidtil anvendte.

Efter en drøftelse med Arbejdsministeriet har direktoratet meddelt kassens advokat, at forslaget ikke kan imødekommes, og at finansieringsudgifter fortsat indtil 1. januar 1995 skal opgøres og fordeles i overensstemmelse med Arbejdsministeriets afgørelse af 23. april 1991.

2. »Peder Hvitfeldts Stræde 9«.

I perioden 1988-1. halvår 1991 har FFA og SFF på grundlag af en »generel« fordelingsnøgle baseret på de ansattes tidsforbrug fordelt de samlede driftsudgifter vedrørende SFF's ejendom »Peder Hvitfeldts Stræde 9«, der anvendes som fælles regionskontor i København.

Ved fordelingen blev der imidlertid ikke taget hensyn til, hvilke lokaler kassen rent faktisk anvendte, lokalernes udlejningsværdi, at der var uanvendte lokaler, og at nogle lokaler var udlejet til tredjemand.

På baggrund af stedfundne undersøgelser med bistand fra Revisionsfirmaet Price Waterhouse/Seier-Petersen og en af revisionsfirmaet valgt statsautoriseret ejendomsmægler traf di-

rektoratet den 16. marts 1992 afgørelse om følgende:

- FFA må kun pålægges en udgiftsandel vedrørende lokaler, der anvendes af FFA/SFF i fællesskab.
- Der skal tages hensyn til, hvilke lokaler FFA rent faktisk anvender, lokalernes udlejningsværdi, og at nogle lokaler er FFA uvedkommende.
- Kassens andel af det i henhold til ovenstående opgjorte udgiftsgrundlag skal beregnes ud fra den »generelle« fordelingsnøgle, der er baseret på medarbejdernes tidsforbrug.

Afgørelsen blev anket til Arbejdsministeriet, der efter anmodning fra kassen tillagde anken opsættende virkning mht. betalingen på betingelse af, at tilbagebetalingsbeløbet blev forrentet med Danmarks Nationalbanks diskonto + 5 pct., hvilket SFF accepterede.

Arbejdsministeriet tiltrådte den 8. september 1993 direktoratets afgørelse.

FFA har senere via sin advokat den 17. januar 1994 udtaget stævning mod Arbejdsministeriet med påstand om, at Arbejdsministeriet skal tilpligtes at anerkende, at udgifter vedrørende »Peder Hvitfeldts Stræde 9« i årene 1988-1991 kan fordeles efter den metode, FFA alternativt stiller forslag om i bilag 37 i stævningen.

Reguleringsbeløbet for perioden 1988 til og med 1. halvår 1991 er i overensstemmelse med afgørelsen opgjort til i alt kr. 1.034.000, som SFF har deponeret i Amtssparekassen, indtil der foreligger en inappellabel retsafgørelse.

Vedrørende den efterfølgende periode har FFA/SFF trods afgørelsen fortsat fordelt ejendommens samlede udgifter efter medlemstal, hvilket er omtalt i den af Price Waterhouse/Seier-Petersen og City Revision A/S udarbejdede rapport af 5. maj 1994 vedrørende den i foråret 1994 gennemførte tilsynsundersøgelse.

Under direktoratets opfølgning heraf har det vist sig, at man har fordelt ejendommens samlede udgifter efter medlemstal, hvilket er en helt tredje metode, der *beløbsmæssigt* stort set svarer til den beregningsmetode, som er foreslået i stævningen.

Direktoratet har herefter indskærpet over for FFA, at afgørelsens principper, uanset at der føres retssag, også skal finde anvendelse i den efterfølgende periode og har derfor pålagt FFA at stille krav om, at SFF skal afregne eller depo-

ner restbeløbet vedrørende 2. halvår 1991-1993.

Restbeløbet for perioden 2. halvår 1991-1993 er herefter opgjort til kr. 377.498, som SFF med tillæg af renter kr. 36.092, i alt kr. 413.590, har deponeret til fordel for FFA den 17. august 1994.

Under henvisning til pkt. 7 nedenfor skal det dog bemærkes, at rentetillægget ikke er beregnet i overensstemmelse med den mellem FFA og SFF indgåede renteaftale.

Endvidere har kassens advokat med skrivelse af 20. juni 1994 foreslået direktoratet, at der gives tilladelse til, at FFA/SFF kan anvende den beregningsmetode, som fremgår af stævningen, idet FFA/SFF finder, at afgørelsen ikke er i overensstemmelse med de faktiske forhold.

Advokatens forslag vedrører først og fremmest perioden 2. halvår 1991-1993, men det er dog bemærket, at såfremt der gives tilladelse til, at metoden også kan finde anvendelse i perioden 1988-1. halvår 1991, kan retssagen om dette spørgsmål ophæves.

Da der imidlertid ikke er fremkommet nye oplysninger i sagen eller i øvrigt er sket væsentlige regelændringer på området, finder direktoratet ikke grundlag for at anbefale Arbejdsministeriet at tage afgørelsen op til fornyet overvejelse.

Direktoratet har derfor meddelt kassen, at udgifter vedrørende »Peder Hvitfeldts Stræde 9« skal opgøres og fordeles i overensstemmelse med afgørelsen.

3. Konstateret tab ved salg af ejendom

SFF solgte i 1991 ejendommen »Bygaden 27 i Vallensbæk« med et tab på kr. 650.000, hvoraf FFA via administrationshonoraret for 1. halvår 1991 blev pålagte at betale kr. 503.000, idet ejendommen ifølge det oplyste blev benyttet af FFA og SFF i fællesskab.

Det var FFA's og SFF's opfattelse, at der ved salg af aktiver, der er anvendt i fællesskab, altid skal ske en forholdsmæssig deling af såvel for tjeneste som tab.

Dette gælder imidlertid kun, når der er tale om driftsmidler, hvor afskrivninger løbende kan indregnes i fordelingsgrundlaget, hvorimod kassen ikke må pålægges en andel af eventuelle afskrivninger på SFF's ejendom.

Efter et tilsynsbesøg den 1. december 1992, hvor forholdet blev drøftet, meddelte kassen, at man havde konstateret en fejl, som betød, at kassens andel var blevet reduceret til kr. 284.000, idet SFF den 29. december 1992 havde tilbagebetalt kr. 219.000 til FFA.

Direktoratet fandt imidlertid fortsat forholdet i strid med § 82 i arbejdsløshedsforsikringsloven og traf derfor den 5. februar 1993 afgørelse om, at SFF skulle tilbagebetale det resterende beløb, hvilket SFF gjorde den 30. april 1993.

Afgørelsen blev anket til Arbejdsministeriet, der den 26. oktober 1994 tiltrådte direktoratets afgørelse.

4. Bladudgifter

Direktoratet har den 22. juni 1993 truffet afgørelse om, at kassens andel af bladudgifter i 1990 og fremover skal opgøres således:

- Vedrørende medlemsblade, der udsendes til alle FFA-medlemmer, kan kassen betale en udgiftsandel, der maksimalt svarer til det relative omfang af kassestof vægten med forholdet mellem FFA's og SFF's medlemstal. Dette gælder således 2 bladudgivelser i perioden 1990-1992.
- Vedrørende udgifter til medlemsblade, hvor modtagelsen er betinget af medlemskab af SFF, kan FFA ikke pålægges nogen andel. Dette gælder således 16 bladudgivelser i perioden 1990-1992.

Ifølge afgørelsen skulle reguleringen finde sted senest 30. juli 1993, hvilket SFF imidlertid har afslået, før der foreligger en retsafgørelse.

Efterfølgende har direktoratet pålagt FFA at fremsende betalingspåkrav til SFF med angivelse af, at manglende betaling medfører pligt til at betale rente, jf. § 3, stk. 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.

Under direktoratets tilsynsbesøg den 7. april 1994 gav kassen udtryk for, at det havde været enklere for kassen at administrere den fordelingsmetode, som fremgår af § 15, stk. 9, nr. 3, i den nye økonomibekendtgørelse, der imidlertid, for så vidt angår § 15, først træder i kraft 1. januar 1995.

I henhold hertil skal bladudgifter med virkning fra 1. januar 1995 fordeles på grundlag af medlemstal, hvorimod der ifølge direktoratets afgørelse tillige skal tages hensyn til forholdet mellem omfanget af FFA-stof og SFF-stof i de enkelte blade.

Det skal bemærkes, at der i de nugældende regler ikke er en eksakt anvisning på fastsættelse af en fordelingsnøgle vedrørende bladudgifter, og at bestemmelsen i den nye bekendtgørelse i enhver henseende er forenelig med de nugældende regler.

Under hensyn hertil samt kassens bemærkninger tilkendegav direktoratet under tilsynsbesøget, at der ikke var noget til hinder for, at kassen kunne vælge mellem de to metoder.

Med skrivelse af 2. august 1994 har kassens advokat meddelt direktoratet, at kassen ønsker at anvende den fordelingsmetode, der er angivet i den nye bekendtgørelse.

Kassen ønskede dog at opretholde klagen til Arbejdsministeriet, idet det fortsat var kassens opfattelse, at der også skulle ske en fordeling af udgifter vedrørende blade, der kun udsendes til organiserede FFA-medlemmer.

Direktoratet har ikke fundet anledning til at træffe en ny afgørelse, idet der kun er tale om en mindre *tilføjelse* til afgørelsen af 22. juni 1993, hvilket direktoratet har orienteret Arbejdsministeriet om.

Arbejdsministeriet har den 26. oktober 1994 truffet afgørelse i ankesagen, hvori Arbejdsministeriet giver FFA medhold i, at FFA med rette har betalt en andel af samtlige blade, der indeholder kassestof.

Herefter skal SFF *ikke* foretage tilbagebetaling til FFA vedrørende bladudgifter i perioden efter 1. januar 1990. Derimod skal FFA efterbetale i alt kr. 73.782 til SFF.

5. Lokaleudgifter vedrørende kassens ejendom

FFA købte pr. 1. juli 1991 ejendommen »Overstræde 2 B«, der sammen med SFF's lejemål anvendes til fælles hovedkontor i Odense.

FFA har således med virkning fra 1. juli 1991 stillet lokaler til rådighed for fælles reception, postforsendelse og indmeldelsesafdeling og har samtidig afholdt og betalt alle udgifter vedrørende disse funktioner.

Herudover er der i begrænset omfang sket en »bytning« af lokaler, idet enkelte SFF-medarbejdere fysisk er placeret i FFA's ejendom og enkelte FFA-medarbejdere i de af SFF lejede lokaler.

Hertil har FFA forklaret, at årsagen til, at der ikke er foretaget nogen egentlig opgørelse og deling af disse udgifter, er, at FFA/SFF var af

den opfattelse, at den gensidige benyttelse af lokaler gik lige op.

Imidlertid var direktoratet efter en besigtigelse af ejendommen den 1. december 1992 ikke enig i dette synspunkt og iværksatte derfor en undersøgelse, der blev opdelt således:

a. Fordeling af udgifter vedrørende reception, postforsendelse og indmeldelse.

b. »Huslejeregulering« vedrørende gensidig benyttelse af andre lokaler.

a. Efter at direktoratet havde taget problemet op i 1992, foreslog kassen, at udgifterne blev fordelt på grundlag af forholdet mellem indgående telefonsamtaler til henholdsvis FFA og SFF, hvilket ifølge det oplyste ville medføre en fordeling i forholdet 90/10.

Direktoratet fandt imidlertid ikke, at kassens forslag svarede til de faktiske forhold, og traf derfor den 24. september 1993 afgørelse om, at alle udgifter vedrørende reception, postforsendelse og indmeldelse skal fordeles mellem FFA og SFF i forhold til medlemstal, hvilket ca. svarer til forholdet 62/38.

Afgørelsen er anket til Arbejdsministeriet, og i den forbindelse har kassens advokat bl.a. anført, at man vil kunne acceptere en fordelingsnøgle på 78/22, svarende til den »generelle« fordelingsnøgle, hvis samme fordelingsnøgle kan anvendes på udgifterne vedrørende lokal-kontorerne, der nu fordeles efter medlemstal.

Efterfølgende har advokaten med skrivelse af 13. oktober 1994 påpeget, at ovenstående støttes af Price Waterhouse/Seier-Petersen og City Revision A/S, idet det fremgår af tilsynsrapporten af 5. maj 1994, at det er revisorerne opfattelse, at FFA's andel formentlig er større end de ca. 62 pct., som er resultatet af direktoratets afgørelse.

Det er advokatens opfattelse, at nævnte rapport må tillægges betydelig vægt, og han anmoder derfor igen Arbejdsministeriet om at træffe afgørelse om, at fordelingsnøglen 78/22 kan finde anvendelse på alle kontorer og i hvert fald som minimum på kontoret i Odense.

Direktoratet er enig i, at resultatet af Price Waterhouse/Seier-Petersens og City Revision A/S' undersøgelser må tillægges stor vægt, og at det således må anses for sandsynligt, at den i afgørelsen fastlagte fordelingsnøgle utilsigtet

favoriserer FFA på bekostning af SFF, hvilket er meddelt Arbejdsministeriet ifm. høring i ankesagen.

Arbejdsministeriets afgørelse i ankesagen foreligger endnu ikke.

Reguleringsbeløbet for årene 1990-1993 er i henhold til direktoratets afgørelse opgjort til *kr. 1.476.755*, hvoraf kun *kr. 102.000* p.t. er afregnet til FFA.

Arbejdsministeriet har den 12. december 1994 truffet afgørelse i ankesagen og ændret direktoratets afgørelse således, at den generelle fordelingsnøgle kan anvendes på fordelingen af udgifter til reception, postforsendelse og indmeldelse på hovedkontoret i Odense fra og med 1. juli 1991.

Det endelige reguleringsbeløb er endnu ikke gjort op, men direktoratet skønner, at det i alt vil udgøre ca. *kr. 650.000* i FFA's favør, hvoraf som allerede nævnt *kr. 102.000* er afregnet.

b. For så vidt angår »huslejereguleringen« vedrørende de øvrige lokaler, blev direktoratet og FFA enige om, at reguleringen skal beregnes således:

- Beregningen baseres på et realistisk skøn over det anvendte antal m² pr. medarbejder.
- SFF's m²-pris beregnes ud fra den kontraktligt fastsatte husleje og diverse andre omkostninger, der kan henføres til lokalerne.
- FFA's m²-pris beregnes ud fra prioritetsrenter, skatter og diverse andre omkostninger, der kan henføres til lokalerne.

Huslejereguleringen er for perioden 2. halvår 1991-1993 opgjort til i alt *kr. 423.053* i SFF's favør.

Direktoratet har ved sin godkendelse betinget, at reguleringen tidligst kan foretages samtidig med SFF's betaling til FFA vedrørende reception, postforsendelse og indmeldelse, jf. pkt. 5.a. ovenfor.

Under tilsynsbesøget den 7. april 1994 blev det konstateret, at der ved beregningen fejlagtigt ikke var taget hensyn til en af FFA aflønnet vicevært. Dette forhold er nærmere beskrevet under pkt. 6.a. nedenfor.

6. Opfølgning af tilsynsundersøgelsen

Som opfølgning på tilsynsundersøgelsen i foråret 1994 har direktoratet nærmere undersøgt/overvejet følgende forhold:

- a. Løn til vicevært.
- b. Udgifter til porto og kontingentopkrævning.
- c. Sagsomkostninger.
- d. Gebyrer vedrørende jobsøgningskurser.

a. *Løn til vicevært*

Under tilsynsbesøget den 7. april 1994 konstaterede de eksterne revisorer, at lønnen til en af FFA 100 pct. aflønnet vicevært for ejendommen »Overstræde 2 B« ikke indgik i beregningen af den indbyrdes »huslejeregulering«, jf. pkt. 5.b. ovenfor.

FFA har såvel under tilsynsbesøget som efterfølgende forklaret, at der er tale om en fejl, som vil blive rettet.

I fortsættelse heraf har kassen med skrivelse af 16. maj 1994 fremsendt en opgørelse over reguleringsbeløbene for 2. halvår 1991, 1992 og 1993.

Direktoratet var imidlertid ikke helt enig i opgørelse, idet der ikke var taget højde for, at viceværten fungerer som en slags altnuligmand i såvel FFA's ejendom som SFF's lejemål.

Direktoratet meddelte derfor kassen, at det var direktoratets opfattelse, at der skulle ske en egentlig fordeling af lønnen til viceværten i forhold til det antal m², som parterne hver især råder over.

Kassen tilsluttede sig direktoratets synspunkt.

Efter enkelte småjusteringer blev reguleringen for perioden 2. halvår 1991-1993 herefter opgjort til i alt kr. 124.170 i FFA's favør, som SFF har afregnet med kr. 31.385 den 20. maj 1994 og kr. 92.785 den 15. august 1994.

Fremover vil viceværtens løn blive indregnet i de m²-priser, der ligger til grund for den under pkt. 5.b. ovenfor omtalte »huslejeregulering«.

b. *Udgifter til porto og kontingentopkrævning*

De eksterne revisorer har i forbindelse med tilsynsundersøgelsen konstateret, at man under ét har henført udgifter til porto og kontingentudskrivning til edb-udgifter, der er fordelt mellem FFA og SFF i forholdet 90/10.

Revisorerne har i tilsynsrapporten bemærket, at direktoratet bør overveje (især for porto-

delen), om disse udgifter ikke burde fordeles i forhold til medlemstal.

Med hensyn til kontingentudskrivningen finder direktoratet, at det er rimeligt, at FFA har betalt 90 pct. af udgifterne, idet der i gældende regler er fastsat forskellige fordyrende krav, som reelt er SFF uvedkommende.

Der er således tale om specificationskrav og krav til opkrævningsformer og afregningstidspunkter.

Hertil kommer, at administrationen af et FFA-medlem i al almindelighed er forholdsvis dyrere end af et SFF-medlem.

Vedrørende portodelen var det derimod umiddelbart direktoratets opfattelse, at udgifterne burde fordeles efter medlemstal, da der er tale om en medlemsrelateret udgift.

Kassen har imidlertid fastholdt, at den foretagne fordeling er korrekt.

Direktoratet har fået oplyst, at portoen ifølge GiroBank udgør kr. 3,50 pr. opkrævning, hvilket på årsbasis svarer til ca. kr. 330.000, hvoraf kassen har betalt 90 pct. svarende til ca. kr. 297.000.

Hvis portodelen blev fordelt efter medlemstal, skulle FFA betale ca. 62 pct. svarende til ca. kr. 205.000.

Forholdet drejer sig således om en forskel på ca. kr. 92.000.

Kassen har imidlertid påpeget, at SFF samtidig betaler en for stor andel af udgifterne til edb-revision og løn til edb-programmør, hvor fordelingen ifølge det oplyste er i SFF's disfavør.

Endvidere er en årlig indtægt på ca. kr. 100.000 vedrørende rykkergebyrer ikke fordelt mellem FFA og SFF, selv om SFF reelt burde have andel heri.

Under hensyn hertil har direktoratet efter omstændighederne godkendt, at også portoudgiften henføres til edb-posten og dermed fordeles i forholdet 90/10.

Direktoratet har i sine overvejelser lagt vægt på, at portoen ikke opkræves særskilt, og at der samtidig er andre småposter i SFF's disfavør.

Direktoratet har dog pålagt kassen at underrette direktoratet, hvis disse forhold ændres, idet fordelingen i så fald må tages op til fornyet overvejelse.

Det er direktoratets principielle opfattelse, at alle indtægter, der har tilknytning til fordelte fællesudgifter, altid skal fordeles mellem par-

terne, medmindre der som i den foreliggende situation er særlige omstændigheder, der taler for noget andet.

c. Sagsomkostninger

Vedrørende de anlagte retssager mod Arbejdsministeriet har de eksterne revisorer bemærket, at det synes mest naturligt, at sagsomkostningerne blev afholdt af SFF, da det må anses for usædvanligt, at man anlægger retssag med påstand om, at man er uberettiget til at modtage en omkostningsrefusion.

Hertil skal direktoratet bemærke, at kassen som part efter dansk rets almindelige regler har ret til at få afprøvet forvaltningsaktens lovlighed/rigtighed ved domstolene.

Retssagerne vedrører afgørelser, hvormed direktoratet/Arbejdsministeriet har pålagt kassen at kræve allerede foretagne dispositioner ændret.

Sagsanlæggene er en følge af, at FFA og SFF begge er af den opfattelse, at afgørelserne er forkerte og i øvrigt et indgreb i en lovligt indgået aftale.

Alternativt kunne kassen have valgt at anlægge sag mod SFF med påstand om tilbagebetaling i overensstemmelse med de truffe afgørelser.

Om en sådan fremgangsmåde ville medføre mindre eller større sagsomkostninger for FFA end sagsanlæg mod ministeriet, afhænger af de respektive sagers endelige udfald ved retten.

Direktoratet vil derfor for nærværende ikke foretage sig yderligere.

d. Gebyrer vedrørende jobsøgningskurser

I forbindelse med kassens forberedelser til tilsynsbesøget den 7. april 1994 konstaterede man, at FFA i en periode fejlagtigt ikke var blevet faktureret et grundgebyr pr. kursist i forbindelse med afholdte jobsøgningskurser.

Kassen omtalte fejlen under tilsynsbesøget og har efterfølgende med skrivelse af 19. september 1994 orienteret direktoratet om, at der er tale om 132 gebyrer a kr. 600 svarende til i alt kr. 79.200, som FFA har besluttet at efterbetale til SFF.

Da det er direktoratets opfattelse, at konstaterede fejl bør rettes, uanset om de er i FFA's eller SFF's favør, har direktoratet ikke haft indvendinger imod denne disposition.

Direktoratet har dog bedt om at få bekræftet, at kassen ikke på anden vis har været med til at betale udgifter, som helt eller delvist er dækket af gebyret, samt at gebyret ikke bekøbsmæssigt overstiger kassens reelle andel af de faktisk afholdte udgifter vedrørende de pågældende kurser.

Dette er blevet bekræftet med skrivelse af 18. oktober 1994 fra kassens advokat.

7. Deponering af reguleringsbeløb og rentegodtgørelse

Direktoratet traf den 2. januar 1992 4 edb-afgørelser vedrørende perioden 1985-1991, som i ankesagerne er tiltrådt af Arbejdsministeriet den 8. september 1993.

For så vidt angår disse edb-afgørelser og afgørelsen vedrørende »Peder Hvitfeldts Stræde 9«, jf. pkt. 2 ovenfor, har SFF afvist at foretage tilbagebetaling, før der foreligger en inappellabel retsafgørelse.

SFF har dog ved indsættelse på en konto i Amtssparekassen deponeret de opgjorte reguleringsbeløb samt den beregnede rentegodtgørelse til fordel for FFA.

Den deponerede rentegodtgørelse er vedrørende de første deponeringer beregnet med diskontoen + 5 pct., hvilket er i overensstemmelse med den indgåede renteaftale.

Efter anmodning fra kassen tillagde Arbejdsministeriet i begge de nævnte sager anken opsættende virkning med hensyn til betalingen på betingelse af, at FFA og SFF indgik en renteaftale, der forpligtede SFF til at forrente kassens tilgodehavende med diskontoen + 5 pct.

Rentekravet blev fastsat til diskontoen + 5 pct., fordi en retslig inddrivelse af beløbet ville have medført, at kassens tilgodehavende skulle have været forrentet med diskontoen + 5 pct., jf. rentelovens bestemmelser om procesrenter.

Imidlertid mener FFA nu, at der i forhold til en sag vedrørende en arbejdsløshedskasse er sket en ulovlig forskelsbehandling. Direktoratet har i den pågældende sag truffet afgørelse om en forrentning med diskontoen + 2 pct., dvs. 3 pct. mindre end der blev stillet krav om i relation til renteaftalen mellem FFA og SFF.

Dette har medført, at kassen har klaget til Arbejdsministeriet over ulovlig forskelsbehandling, og at den deponerede rentegodtgørelse vedrørende »Peder Hvitfeldts Stræde 9« for pe-

rioden 2. halvår 1991-1993, jf. pkt. 2 ovenfor, kun er beregnet med diskontoen + 2 pct.

Direktoratet har pålagt kassen at stille krav om, at rentegodtgørelsen skal beregnes i overensstemmelse med renteaftalen, og at det resterende rentebeløb skal deponeres til fordel for FFA.

Restbeløbet er herefter opgjort til *kr. 10.481*, som SFF har deponeret til fordel for FFA den 15. november 1994.

Endelig kan det oplyses, at Arbejdsministeriet har afvist kassens klage over forskelsbehandling, idet der i den anden sag er tale om en helt anden situation, som ikke med rette kan sammenlignes med FFA-sagerne.

Den samlede deponering kan specificeres således:

Udg. »Peder Hvitfeldts Stræde 9«	
1988 - 1. halvår 1991	1.034.000
2. halvår 1991 - 1993	377.498
Edb-udgifter 1985 - 1990	2.432.000
FFA's køb af edb-anlæg (restbeløb)	170.669
SFF's salg af gl. edb-anlæg i 1985 .	1.054.000
	<hr/>
	5.068.167
Rentegodtgørelse	1.175.811
	<hr/>
I alt	6.243.978

8. Status vedrørende retssager

1. Verserende sager mellem FFA og Arbejdsministeriet:

1. FFA mod Arbejdsministeriet ved stævning af december 1991 med påstand om,
 - a. at fordeling af udgiftsposten »Løn og honorarer til formand, direktør og sekretariatschef« kan ske i overensstemmelse med administrationsaftaler for årene 1988, 1989 og 1990,
 - b. at fordeling af udgiftsposten »Skriftlig orientering ekskl. bladomkostninger« kan ske i overensstemmelse med administrationsaftaler for årene 1988, 1989 og 1990, og
 - c. at fordeling af udgiftsposten »Bladomkostninger« kan ske i overensstemmelse med administrationsaftaler for årene 1988, 1989 og 1990.
2. FFA mod Arbejdsministeriet ved stævning af 17. januar 1994 med påstand om, at en beregnet intern rente for regnskabsåret 1988 på

kr. 2.385.825 og for regnskabsåret 1989 på *kr. 2.121.000* kan indgå i fordelingsgrundlaget for de respektive regnskabsår mellem FFA og SFF.

3. FFA mod Arbejdsministeriet ved stævning af 17. januar 1994 med påstand om,
 - a. at fordelingen af udgiftsposterne »Køb af maskintid« og »Forrentning« kan ske i overensstemmelse med årsregnskaber for de respektive regnskabsår 1985 - 1990, subsidiært at ovennævnte udgiftsposter kan indgå i fordelingsgrundlaget for de respektive regnskabsår 1985 - 1990 med i alt *kr. 1.614.974*,
 - b. at fordelingen af udgiftsposten »Salget af SFF's gamle edb-anlæg i 1985« kan ske i overensstemmelse med sagsøgers årsregnskab for 1985, og
 - c. at fordelingen af udgifterne vedrørende ejendommen »Peder Hvitfeldts Stræde 9« kan ske i henhold til en af kassen senere udarbejdet opgørelse.

Idet sagsøger har anmodet om udsættelse med afgivelse af replik, har Østre Landsret udsat behandlingen af ovennævnte sager til 30. november 1994.

2. Andre sager:

1. FFA anlagde den 19. december 1990 ved retten i Rudkøbing sag mod den tidligere formand, Jørgen Tauber Lassen, med påstand om, at han forbydes under nogen form at forgive at optræde som formand for eller i anden lederposition i relation til FFA. A-kassen fik ikke medhold i denne påstand, og dommen blev derfor af FFA anket til Østre Landsret. Herefter har landsretten den 1. juni 1994 afsagt dom, hvorefter Jørgen Tauber Lassen er tilpligtet at anerkende, at han fra den 10. marts 1990 ikke længere var formand i Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse. Direktoratet har af FFA fået oplyst, at Jørgen Tauber Lassen har søgt Justitsministeriet om 3. instans-bevilling, men at han har fået afslag.
2. Jørgen Tauber Lassen har anlagt sag mod SFF for uberettiget bortvisning. Østre Landsret har den 22. december 1993 afsagt dom, hvorefter Sæmmenslutningen af Firma-Funktionærer skal betale Jørgen Tauber Lassen en godtgørelse på i alt *kr.*

932.475,33 med tillæg af sædvanlig procesrente fra 10. marts 1990.

Godtgørelsen dækker løn i opsigelsesperioden, pensionsgodtgørelse, leje af sommerhus og sagsomkostninger.

Den udbetalte godtgørelse er i overensstemmelse med den indgåede administrationsaftale og gældende regler betalt med 50 pct. af FFA.

Sagen er af Jørgen Tauber Lassen indbragt for Højesteret med påstand om godtgørelse efter funktionærlovens § 2 B.

3. Herudover verserer der følgende uafsluttede injuriersager med relation til FFA-sagen:

- Formand Arne Frederiksen mod Højesteretssagfører Claus Christensen.
- Højesteretssagfører Claus Christensen ved retten i Frederiksberg mod direktør Troels Nørgaard.
- FFA/SFF, Arne Frederiksen og John Hansen mod Ekstra Bladet ved Bent Falbert og Nils Chr. Nilson.
- SFF, Arne Frederiksen og John Hansen mod Kim Behnke, MF.

Direktoratet har ikke ud over ovennævnte retssager egentligt kendskab til andre verserede sager med relation til FFA-sagen.